FE BAHÀ'I

Magda Juncosa

DEPARTAMENT D'ANTROPOLOGIA SOCIAL I FILOSOFIA
UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI. TARRAGONA.

1. Història, orígens i fundació

Pèrsia és el bressol de la revelació Baha'i. A partir de l'any 1844 es pot començar a parlar de l'Era Baha'i. Aquest és l'any en què el profeta declara la seva missió: fundar una religió independent.

Mirza Alí Muhammad, que més tard s'anomenaria Báb (porta), va néixer el 1819 a Shiráz, al sud de Pèrsia. Era descendent del profeta Mahoma i es proclama com el dotzè imams. Posseïdor de totes les virtuts, vivia i seguia totes les ordenances de Mahoma. Als 25 anys es declara elegit per Déu com a missatger diví i forma un grup amb 18 deixebles per difondre les seves creences i la difusió del moviment babí. La Fe és perseguida com a herètica per la resta de religions perses. L'any 1850 es condemna el Báb i actualment es troba enterrat al mont Carmel (Haifa, Israel), lloc sagrat per als baha'is.

Els escrits que va deixar el Báb van ser molt voluminosos: profundes exposicions i pregàries que per als baha'is es convertiren en prova de la seva divina inspiració.

El succeeix Mirzá Husayn'Alí, que adopta el títol de Bahá'u'lláh, nom persa que significa la Glòria de Déu. Es pot dir que Báb va ser el precursor, la porta que s'obre a un altre profeta i Bahá'u'lláh va ser-ne el fundador. Bahá'u'lláh neix l'any 1812 a Tihiran, capital de Pèrsia; rep totes les ensenyances a casa seva i, com a posseïdor de totes les virtuts, atreïa totes les atencions. Es declara educador i mestre de tots els pobles i no exigeix a ningú la seva acceptació. Per als seguidors de la Fe, les seves paraules i la seva obra són les màximes proves de veritat.

Quan a l'any 1844 el Báb declara la seva missió, Bahá'u'lláh, que llavors tenia 27 anys s'aferra a la causa de la nova fe, de la qual arribarà a ésser un dels màxims exponents. Viu dissenyar tot el plantejament de la Fe Baha'i, fins que morí l'any 1892. El succeeix el seu fill Abdu'l-Bahá (servidor de Déu). Aquest va néixer el 23 de maig de 1844, la mateixa nit en què el Báb declara la seva missió. Durant la seva joventut va ser company inseparable del seu pare i dedicava gran part del temps a visitar malalts i a distribuir almoïna entre els pobres. D'acord amb les instruccions rebudes del seu pare, aixeca un edifici al mont Carmel que serveixi de lloc d'enterrament al Báb i de lloc de reunió als baha'is. Porta el missatge de Bahá'u'lláh a Occident i a Amèrica del Nord.

Mor l'any 1921 i nomena el seu nét, Shoghi Effendi, Guardià de la Fe. Aquest forma una administració i organitza la comunitat, fins que mor l'any 1957.

Actualment hi ha la Casa Universal de Justícia, una assemblea que actua com a representació mundial de la Fe Baha'i. Aquesta funciona des de l'any 1963 i es troba al mont Carmel.

Des d'Iran, la FB s'estén a la resta del món. A començament de segle, Abdu'l-Bahá viatja a Egipte, França, Anglaterra i Estats Units, on dona a conèixer la seva doctrina; anys després

FB arriba a l'URSS i a la Xina.

Abans de la Segona Guerra Mundial, la FB actua clandestinament sota l'amenaça del feixisme i, en acabar la guerra, comença l'expansió de nord-americans baha'is cap a Europa, a França i Anglaterra, on ja era coneguda la Fe, i cap a Espanya, Alemanya o Itàlia, on era desconeguda. A Espanya la FB va ésser introduïda per Virgínia Orbison, nord-americana que arriba a la península amb el propòsit de donar a conèixer la seva religió. L'any 1946 s'instal·la a Madrid com a professora d'anglès i els seus alumnes seran els primers a interessar-se pel tema, igual com algunes persones afiliades al Partit Comunista.

L'any 1949 s'introdueix a Barcelona de la mà d'Elsa Horneman, baha'i noruega, amb la mateixa intenció que la Virgínia Orbison. Ambdues són "pioners", terme que utilitzen els baha'is per designar aquelles persones dedicades a estendre la Fe a altres països.

L'any 1963 trobem un centre baha'i a Barcelona. Fins aleshores es reunien en cases particulars.

El segon centre baha'i de Catalunya va néixer a Terrassa; des d'aquests centres la Fe s'estén per la resta de Catalunya. Trobem grups baha'is a Cerdanyola, Mollet, Sabadell, Sant Cugat, Montgat, Sant Pere de Ribes, Vilanova i la Geltrú, Reus, Tarragona, Lleida, Girona i Figueres.

A nivell de l'Estat espanyol va ser Múrcia, després de Madrid, un dels primers centres.

Respecte al nombre de membres, hem de dir que l'any 1950 hi havia 20 baha'is a Barcelona i actualment n'hi ha 60. Terrassa la supera amb un total de 200 membres. La totalitat de l'Estat espanyol compta amb 4.000 o 5.000 membres.

2. Doctrina: tipologia i creences

"La pau del món no solament és possible, sinó també inevitable", "la Terra és un sol país i la humanitat, els seus ciutadans", "l'ordre mundial només pot fonamentar-se sobre una impertorbable consciència de la unitat de la humanitat", "cerquem la planetització de la humanitat". Màximes com aquestes resumeixen tot el contingut de la Fe Baha'i. El seu objectiu és la unió, la pau i l'harmonia de tota la humanitat en Déu, concebant la Terra com un sol país. La FB proclama la unitat com a principi bàsic: la felicitat només es troba a través de la unió. L'ésser humà evoluciona espiritualment i només mitjançant un pacte d'unitat mundial podrà aconseguir aquesta evolució: "Han de concertar un tractat de compliment obligat i establir un conveni, les disposicions del qual siguin sòlides, inviolables i definitives. [...] Totes les forces de la humanitat han de ser mobilitzades per assegurar l'estabilitat i permanència d'aquest Suprem Conveni" (1986:19), per això cal que se suprimeixin les fronteres entre nacions i que es faci imprescindible la creació d'un idioma, una moneda, una economia, una justícia i, entre altres organismes, un exèrcit universal, el qual "si més endavant algun govern violés alguna disposició, tots els governs de la terra s'alcessin per reduir-lo a completa submissió; fins i tot tota la raça humana hauria de prendre la resolució de destruir aquest govern amb tots els poders a l'abast." (1986:19).

La unitat, però, no desestima la diversitat. La Fe no intenta suprimir les diferents ètnies, ni idiomes, ni tradicions, ni pensaments que distingeixen els diferents pobles. Els baha'is insisteixen en la subordinació dels impulsos i interessos nacionals a les exigències imperatives d'un món unificat. Afirmen que la seva consigna és la unitat en la diversitat. Això significa, per exemple, que cada poble disposi de la seva llengua, però que a l'hora hi hagi un idioma auxiliar universal mitjançant el qual tothom es pugui comunicar. També implica la unió i coexistència de totes les religions: "El repte a què s'enfronten els líders religiosos de la humanitat consisteix a contemplar la situació d'aquesta humanitat i [...] dissoldre les seves diferències teològiques en un gran esperit de tolerància mútua que els permeti treballar junts per al progrés de la comprensió i la pau humanes." (1986:14).

La doctrina baha'i es basa en allò dit pel profeta Baha'u'lláh; tanmateix, es consideren

vàlids i sagrats tots els llibres revelats per enviats divins. Baha'u'lláh parla de la Revelació Progressiva: un procés etern mitjançant el qual l'ens creador, Déu, revela la seva voluntat de forma progressiva, d'acord amb l'època i el desenvolupament de la humanitat. Això es realitza a través dels enviats divins com poden ésser Zoroastre, Moisés, Buda, Mahoma o Baha'u'lláh. Es creu en un sol Déu, incognoscible, immemorial i infinit, que sempre ha estat el mateix, però els profetes i les religions han canviat adequant-se a cada època. Déu és el creador de la humanitat, a la qual ha dotat d'intel·lecte, saviesa, noblesa i immortalitat. Les virtuts que beneficien la dignitat humana són l'honradesa, la indulgència, la misericòrdia, la compassió i la generositat amorosa. Aquestes portaran cap a la unitat i cap a la pau.

Hem dit que els baha'is accepten totes les grans religions (no però les derivacions d'aquestes), percebent-les com etapes que conclouen en el darrer enviat per aquesta època: Baha'u'lláh. Cada moment històric posseeix un enviat diví, el qual és iniciador de civilitzacions que representa una primavera espiritual. Cada profeta predi l'altre i d'aquí a mil anys els baha'is esperen un altre profeta, el qual respondrà a les necessitats d'una altra època.

Els escrits de Baha'u'lláh prediuen esdeveniments, és la gran saviesa del misteri diví.

Parlen de la humanitat comparant-la amb l'evolució d'una persona al llarg de la seva vida, afirmant que l'any 1844 la humanitat va entrar en una nova era: una etapa de maduresa, de major edat. Els conflictes del món actual són convulsions passatgeres, "la Fe Baha'i contempla la confusió actual del món, i la situació llastimosa dels esdeveniments humans, com una etapa natural d'un procés orgànic, que finalment i inevitablement portarà a la unificació d'un ordre social universal, els límits del qual seran els del planeta" (1986:7).

Els baha'is proclamen la igualtat a tots els nivells: de sexes, d'edats, de classes, etc. No accepten ni el masclisme, ni el fanatisme, ni el racisme, ni el nacionalisme, ni cap ideologia que creï jerarquia, ja que endarrereix el desenvolupament i corromp i frustra el progrés humà. Pretenen eliminar els extrems de riquesa i pobresa i posar l'educació a l'abast de tots els ciutadans, donant prioritat a les dones "ja que és a través de mares educades com es poden transmetre més efectivament i més ràpidament a la societat els beneficis del coneixement." (1986:15).

Les creences no els porten al culte de cap imatge sagrada, tan sols posseeixen algunes fotografies dels enviats. Tanmateix només existeix una fotografia de Baha'u'lláh que es conserva a Haifa, ja que el profeta no va voler que es reproduís per no esdevenir objecte d'adoració.

Creuen en una vida després de la mort: una vida espiritual després d'una mort física. La mort és el moment més important de la vida perquè és percebuda com el pas d'una esfera a una altra. En el moment de la mort l'esperit es desprèn del cos i continua vivint en un altre pla, en un pla espiritual. Aquest esperit anirà evolucionant cap a Déu depenent del comportament que s'ha tingut a la vida terrena. El grau de felicitat depèn de l'apropament a Déu. En el moment de la mort es veu tot el que s'ha fet en la vida, tot passa per davant, allò positiu i allò negatiu.

A la vida espiritual no existeixen les limitacions dimensionals i es té relació afectiva amb els éssers estimats. Les persones mortes interactuen amb les vives: un mort pot ajudar un viu apropant-se a Déu, evolucionant espiritualment, i un viu pot ajudar un mort amb les seves oracions.

Afirmen que l'any 2000 vindrà un període de Pau Menor que suposarà la unió de tots els governants per la pau de la Terra. Perquè això ocorri, abans s'ha de passar per una etapa catastròfica, perquè la ment humana s'adoni de tot. A partir de la Pau Menor, vindrà la Pau Major que serà quan la humanitat avançarà espiritualment. En aquest període s'espera l'entrada en marxa de la FB, la qual serà acceptada per un gran nombre de persones.

Per aconseguir aquesta pau mundial és necessària la religió, la qual és indispensable per a l'ordre social. Segons Bahà'u'lláh, la religió és una força social sense la qual esdevindria la perversió de la naturalesa humana, la degradació de la conducta humana, la corrupció i la dissolució de les institucions humanes [...], el sentit de la decència i la vergonya s'enfosqueixen, les concepcions del deure i de la solidaritat, de la reciprocitat i de la lleialtat es deformen, i fins i tot el sentiment de pau, d'alegria i d'esperança s'extingeix gradualment." (1986:8).

3. Organització: articulació general del moviment

La FB es constitueix en grups o assemblees, depenent del nombre de membres. Quan aquest supera les nou persones, es pot parlar d'assemblea i si no les supera es parla de grup. Cada centre disposa de la seva assemblea formada per nou membres escollits per votació secreta; els votants són la resta de membres del centre. Aquestes nou persones decidiran en conjunt; cap d'elles té més superioritat o privilegi sobre la resta. Les assemblees funcionen a nivell local, però també en trobem a nivell nacional: l'Assemblea Nacional té nou membres i ha estat escollida per uns delegats, els quals alhora han estat elegits per les diferents assemblees locals.

A nivell internacional hi ha la Casa Internacional de Justícia, formada també per nou membres i amb seu central a Haifa (Israel): aquesta és la màxima autoritat.

Els membres de l'assemblea tenen diferents càrrecs: hi ha un coordinador que presideix els nou membres i coordina les reunions, un vice-coordinador, un secretari, un tresorer i uns comitès que es formen segons les necessitats i que tenen de tres a sis membres elegits per l'assemblea. Hi ha comitès d'ensenyança que es dediquen a ensenyar la Fe mitjançant conferències i diversos mitjans de comunicació, comitès de nens encarregats dels menors, comitès de festes, comitès dels locals, d'arxiu i biblioteca, etc. Tots són de caràcter provisional, depenent de les necessitats.

No existeix clergat professional, tanmateix hi ha la figura de l'Amfitrió, escollit per l'Assemblea o el Comitè de Festes no per votació, sinó fent una llista de persones i, per eliminació, escollint-ne una. L'Amfitrió s'ocupa de fer les lectures el dia de la Festa de 19 Dies i es comporta com si el local baha'í fos seu, rebent la gent i oferint-li hospitalitat. Cada 19 dies canvia l'Amfitrió, mentre que l'Assemblea i els Comitès es renoven anualment.

4. Forma de vida: rutines quotidianes, economia i estructura social

Els membres de la FB porten una vida que entraria dintre dels canons de la majoria de la societat. El fet de no viure en comunitat fa que l'única cosa que els diferenciï de la resta de la societat siguin les reunions i les poques obligacions baha'is. Tot i no practicar una vida comunitària, s'autodefineixen com a comunitat. Durant el dia tenen la seva vida laboral, una vida familiar independent i una relació normal amb la societat que els envolta, i a partir d'aquí sorgeixen les activitats relacionades amb la seva religió.

Hi ha tota una sèrie d'activitats que es fan de forma continuada i altres tenen un caire més provisional. A diari resen una oració tres cops al dia: matí, tarda i nit; es pot resar mentalment i no hi ha un comportament específic per a fer-ho. Aquests resos, com la majoria de pràctiques baha'is, no tenen un caràcter marcadament obligatori.

Hi ha tota una sèrie d'activitats que es fan setmanalment o quinzenalment, sense estar establertes d'una manera cronològica precisa. Cada setmana es porten a terme unes "Classes d'Aprofundiment" en el centre o en cases particulars, a les quals només és permesa l'entrada a baha'is, i que consisteixen en l'aprenentatge de les ensenyances. Les "Classes de la Llar" es fan setmanalment i poden assistir-hi persones no baha'is. Es fan al centre o a cases particulars i se sol parlar de diferents temes, entre els quals hi ha la religió.

Cada quinze dies, coincidint en dissabte a la tarda, hi ha reunió de nens al centre, fills de baha'is. Els més petits (amb menys d'11 anys) canten, juguen i fan dibuixos, relacionats amb la Fe o no. Als més grans (de 12 a 14 anys) se'ls ensenya totes les religions, fent incidència en la FB. Després de la classe teòrica, que dura una hora, els nens berenen i juguen. L'assistència dels menors no és obligatòria.

Els baha'is tenen el mes dividit en 19 dies i cada primer de mes fan una reunió anomenada "Festa dels 19 Dies", la qual es divideix en tres parts. Una primera part espiritual o devocional,

la qual consta d'oracions i lectures de qualsevol religió, sempre profètiques. Aquestes són llegides per l'Amfitrió i solen ser baha'is. Una segona part és l'administrativa, on es passen comunicats de l'Assemblea Nacional i es reben visites. Les persones que porten els assumptes administratius formen part de l'Assemblea i són els diferents comitès els que exposen els problemes. Es fan aportacions econòmiques.

La tercera part és la social, on tothom aporta les seves idees i on es poden fer suggeriments que seran recollides per l'Assemblea, la qual decidirà quines són acceptades i quines no. Aquesta darrera part conclou amb una tertúlia on es parla de manera distesa mentre es mengen pastes i es beu te.

A aquestes reunions hi assisteix tothom i durant la resta del mes gairebé no es relacionen.

Al llarg de l'any se celebren diferents actes de caràcter festiu: el naixement del profeta, el del precursor, etc. Els membres es reuneixen al local, fan oracions, llegeixen escrits i algunes persones elegides pel Comitè de festes o per l'Assemblea donen explicacions sobre el profeta. Algunes d'aquestes celebracions són la Festa de Naw-Ruz, que és l'any nou baha'i i s'escau el 21 de març; l'Ascensió de Baha'u'lláh, el 29 maig; el naixement del Báb, el 20 d'octubre; el dia del Conveni, el 26 de novembre, etc. També celebren les festes del calendari gregorià, Nadal, Tot Sants, etc., fent sortides a la muntanya, a parcs o a altres llocs.

Els baha'is s'autofinancen mitjançant aportacions voluntàries i secretes dels membres de la comunitat. No admeten diners que vingui d'una persona que no sigui baha'i. Un tresorer, membre de l'Assemblea, s'ocupa de portar els comptes. No hi ha norma ni quantitat establerta, ells mateixos diuen que desitjarien que les aportacions fossin al més elevades possibles per poder portar a terme tots els projectes desitjats. Es poden fer en metàl·lic o bé mitjançant donacions materials. El dia de la Festa de 19 Dies se solen fer donacions i aquestes es dipositen en tres sobres: l'un destinat al fons local, l'altre al fons nacional i un tercer al fons internacional. El recompte el porta a terme els membres de l'Assemblea.

Els baha'is no tenen cap mena de restricció alimentària i a excepció de l'alcohol, el tabac i tot tipus de droga no tenen proscripció cap altra substància. Afirment que aquests productes són nocius per a l'organisme. En algunes celebracions acostumen a menjar algun plat d'origen persa. En el mes de març practiquen dejuni durant 19 dies: no ingereixen res des de la sortida fins a la posta de sol.

No practiquen cap mena de medicina alternativa. Segueixen la medicina convencional anant al metge, però també s'ajuden amb oracions.

Els baha'is tenen prohibit afiliar-se a qualsevol partit polític i tenir relacions amb el cos diplomàtic. Els està permès votar i només es relacionen amb el cos diplomàtic quan hi ha col·laboracions en actes per la pau, mai relacions exclusivament polítiques.

Tenen prohibit l'avortament en tots els casos afirmant que en el moment de la fecundació, encara que l'ésser no tingui una forma física concreta, ja és consciència de Déu. Desaconsellen l'esterilització en ambdós sexes.

Recomanen no tenir relacions sexuals abans del matrimoni ni extramatrimonials després del matrimoni, afirmant que aquestes relacions porten problemes de salut físics i mentals. El matrimoni s'entén com la unió espiritual i física d'un home i una dona, i la unió de la parella amb Déu. La parella es casarà pel civil i, després, en una cerimònia baha'i. La FB no disposa de clergat professional i el matrimoni es casarà ell mateix preguntant-se sobre l'acceptació de la voluntat de Déu, s'intercanviaran uns anells i una persona escollida per la parella llegirà unes oracions, també escollides pel matrimoni. El lloc on es realitza el matrimoni és indiferent.

Es pot donar el cas d'un matrimoni mixt, de creences diferents. Llavors es poden portar a terme tres rituals: un civil, un baha'i i un d'una altra creença.

El divorci està permès dintre la Fe: si una parella no conviu bé és absurd que continuï junta. La parella exposarà el seu problema a l'assemblea de la comunitat i aquesta li aconsellarà que se separi durant un o dos anys. Transcorregut aquest període es tornaran a ajuntar si han desaparegut

les desavinences; si no, es divorciaran.

No consenten l'homosexualitat perquè la consideren portadora de problemes físics i espirituals.

Tenen prohibits els jocs d'atzar, anar a manifestacions, dir mentides i exercir la mendicitat com a costum.

5. Iniciació: adoctrinament i conversió

Quan hom ha establert contacte amb la Fe mitjançant un conegut o en un acte organitzat i vol aprofundir en la doctrina, haurà de començar llegint els textos de Baha'u'lláh i aprofundir-hi. Si es vol convertir en baha'i, assistirà al centre i, quan se'l vegi preparat, firmarà com a baha'i. Aquest procés pot durar anys. Amb la firma s'accepta el Báb com a precursor, Baha'u'lláh com a profeta per a l'època actual i Abdu'l Bahá com a mestre. Aquest acte no implica cap mena de cerimònia ni ritual i no existeix cap mena de norma per portar a terme aquesta pràctica. L'acte que transcendeix no és el del moment de la firma ja que aquesta es pot fer en qualsevol lloc, quan i amb qui es vulgui. El moment que té importància simbòlica és el lliurament de la targeta on es declara l'acceptació de la Fe.

Els 15 anys és l'edat en què un individu pot firmar com a baha'i, però no tindrà dret a votar els membres de l'Assemblea fins als 21 anys, edat en què s'obté la majoria d'edat en la normativa baha'i.

Per als baha'is la majoria d'edat arriba als 21 anys, però als 15 anys l'individu ja pot ser membre de la Fe, sense disposar ni de veu ni de vot, i podrà formar part dels comitès.

6. Relacions amb altres institucions socials

La FB es troba inserida en el context que l'envolta. Els seus membres viuen d'acord amb l'entorn social. Els baha'is organitzen actes juntament amb altres institucions com poden ésser Nacions Unides, Justícia i Pau, Ciutadans del Món o Mans Unides; aquest tipus de relacions fan que mantinguin contactes amb nombroses institucions no governamentals, amb ajuntaments, amb la Generalitat i amb diversos mitjans de comunicació. Ja s'ha mencionat que tenen la relació vetada amb els partits polítics i amb el cos diplomàtic.

Hem dit que viuen en família, siguin la resta de membres baha'is o no ho siguin, i no tenen cap particularitat que els diferenciï de la resta de la societat.

7. Conclusions

Pot ser que la FB estigui mancada d'interès sociològic a causa de l'escàs nombre de membres que la professen i pel poc contrast amb la resta de l'entorn social. Els baha'is passen desapercebuts i són ignorats per la gran majoria, ja que no exerceixen proselitisme ni fan massa propaganda del seu credo, però possiblement són desconeguts a causa de la seva identificació amb la normativa social i, així, al poc interès que desprenen de cara als mitjans de comunicació, si els comparem per exemple amb Hare Krisna. Un baha'i no té res que el faci diferent d'un altre membre de la societat, almenys que destaquí explícitament, i no té cap mena de desvinculació del món extern al grup.

Possiblement la FB sigui un dels grups religiosos amb un índex de prescripcions més reduït, la qual cosa els permet fer la seva vida al marge del grup. L'ingrés a la FB no implica una transfiguració ni una alteració en la vida del membre, ni una substitució d'amistats anteriors per

amistats baha'is; en tot cas, aquestes són una complementació de les anteriors. No suposa una ruptura amb la seva xarxa social: viu en família tradicional i segueix les pautes de comportament de la gran majoria. Externament no s'observa cap diferència i internament, ja hem dit que són poques les obligacions que ha de complir com a seguidor de Bahá'u'lláh. L'assistència al centre, dos cops per setmana, no és de caràcter obligatori i solen assistir-hi aquells baha'is amb menys obligacions personals. Tampoc la transgressió de normes o consells (no beure alcohol, no fumar, etc.) implica càstig ni cap mena de confessió; en tot cas és la reflexió personal que porta al membre a un sentiment de culpa, però no és rellevant.

Les creences baha'is no generen conductes asocials; podríem afirmar que pretenen tot el contrari: abolir aquells comportaments socialment discriminatoris, percebent una societat esguerrada a la qual calen unes reformes baha'is.

Com a individu religiós, el baha'i segueix l'esperança de la creença en un món d'igualtat, espera una transformació de la humanitat i, mentre ho fa, es dedica a organitzar actes amb aquesta finalitat. Si més no, fa tímids intents per conscienciar la població de la situació actual del món i aporta la seva fe com a possible i potser única solució.

La FB, com totes les creences religioses, ofereix solucions a problemes concrets o generals, però possiblement sigui un dels grups que més incidència faci en el fet social, deixant a banda tot tipus d'individualitat. La vida espiritual particular de cada subjecte és gairebé, anecdòtica; desconeixen qualsevol mena de tradició mística i no disposen de clergat professional. Aquests factors els allunyen d'una estructura religiosa i, lluny d'incloure'ls entre els grups de tradició oriental, els membres dels quals fugen del món i de les seves imperfeccions mitjançant la meditació o altres pràctiques devocionals, els baha'is no tenen cap indicatiu de vida contemplativa ni cerquen cap transformació interior, sinó un canvi exterior, global i unitari.

La FB presenta uns principis polítics transmutats en fe religiosa, presentant un programa polític paradigmàtic a nivell universal, disfressat de religió. No es presenta com una alternativa a la societat, ni pretén una modificació radical, sinó que cerca una millora mitjançant l'abolició de totes les manifestacions discriminatòries o jeràrquiques. Pot ésser comparada amb moviments de caràcter messiànic que pretenien cercar un món més solidari, però en les seves pràctiques s'acostuma més a aquelles entitats no governamentals que actuen en defensa dels oprimits. Fins i tot podria ser comparada amb la Teologia de l'Alliberament per la seva lluita política des de la religió, una religió que, lluny de conduir-los a pràctiques devocionals, els porta pel camí de les causes socials.

El conjunt del seu ideari es troba molt a prop de la utopia, per no dir que és una utopia a si mateix. La creença en el sentiment igualitari i de solidaritat amb tots els pobles de la Terra no seria possible sense el vessant religiós, ja que des d'un punt de vista polític resultaria ingènua per pretenciosa.

En resum, la FB és una religió en tant que és un conjunt de creences i dogmes, normes ètiques i morals, i és política, en tant que tot aquest conjunt de normes té la finalitat d'administrar un Estat.